

Arrest

nr. 167 320 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 14 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2013 werd ingediend door:

(...)

geboren te Mitrovica op 01.07.1977

en echtgenote:

(...)

geboren te Gushac op 30.10.1980

en minderjarige kinderen:

(...)

allen van nationaliteit: Servië

adres(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 26 maart 2007 onafgebroken in België zouden verblijven, zich op een uitstekende wijze geïntegreerd zouden hebben, onmiddellijk het nodige zouden gedaan hebben om cursussen Nederlands aan te vatten om hun inburgering te bevorderen (zie verschillende deelcertificaten, certificaten), Nederlands aangeleerd zouden hebben, een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attset van inburgering voorleggen, een zeer grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben over de jaren heen, dat de heer J. binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zou kunnen voorzien door arbeid (zie aanbod van werk door Infra Groen BVBA, aanbod van werk bij L'apostrophe BVBA, aanbod van werk Vino 2060 BVBA, aanbod van werk Roose - Geerts BVBA) en een werkelijke meerwaarde zou kunnen bieden op de Belgische arbeidsmarkt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 26 maart 2007, deze asielaanvraag werd afgesloten op 01 oktober 2007 met een beslissing tot weigering van de asielstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 6 maand 5 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkenen geen gevaar voor de openbare veiligheid bestaat en zij in hun asielprocedure nooit fraude gepleegd zouden hebben of arglistigheden zouden gebruikt hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Landuyt haalt beknopt de asielmotieven van betrokkenen aan. Er wordt echter geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van

huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de familie J. te kampen heeft met ernstige medische problemen en dat betrokkenen bijgevolg een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Het is inderdaad zo dat betrokkenen een eerste aanvraag 9ter indienden op basis van de gezondheidsproblemen van hun zoon Q. op 07 september 2007, op 10 oktober 2007 werd een aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van de heer J.. Beide aanvragen werden samengenomen en op 27 september 2007 ontvankelijk verklaard, betrokkenen werden bijgevolg in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 12 april 2012 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden, op 04 juni 2012 werd de beslissing aan hen betekend. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het loutere gegeven dat betrokkenen in afwachting van een uitspraak in het kader van hun aanvraag 9ter tijdelijk op het grondgebied mochten verblijven, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis.

We wijzen er ook op dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen eerder genomen en afgesloten beslissingen, desgewenst konden betrokkenen een beroep ingediend hebben binnen de daarvoor vooropgestelde termijnen en procedures.

De kinderen van de familie J. gaan allen naar school waar zij goede resultaten behalen en zij worden zowel door de school als door hun omgeving geprezen voor hun beleefdheid, hun inzet, hun algemeen voorkomen en doorzettingsvermogen (zie rapporten, diploma derde kleuterklas, getuigschrift van basisonderwijs, verklaring directeur). Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het feit dat het jongste kind van betrokkenen geboren werd in België kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is onduidelijk waarom dit feit een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers in de weg zou staan."

T.a.v. eerste verzoeker wordt op 30 januari 2014, met kennisgeving op 25 februari 2014, een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing van de eerste verzoeker, zijnde de tweede bestreden beslissing genoemd:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: J., G.
geboortedatum: 01.01.1977
geboorteplaats: Mitrovica
nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16.10.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokken heeft geen gevolggegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 16.10.2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 14.02.2013.”

T.a.v. tweede verzoekende partij wordt op 30 januari 2014, met kennisgeving op 25 februari 2014, een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing van de tweede verzoeker, zijnde de derde bestreden beslissing genoemd:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw:

*Naam, voornaam: J., H.
geboortedatum: 30.10.1980
geboorteplaats: Gushac
nationaliteit: Servië
en minderjarige kinderen:*

(...)

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16.10.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 16.10.2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.02.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de andere bestreden beslissingen.

2.2. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4

augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

2.3. Ter terechtzitting geven de verzoekers te kennen dat de eerste bestreden beslissing de belangrijkste beslissing vormt terwijl deze in het verzoekschrift ook als eerste bestreden beslissing is aangeduid.

2.4. Deze redenering kan in casu worden gevolgd. Temeer en ten overvloede geen middel wordt ontwaard in het verzoekschrift dat zich richt tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt:

"Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

2.1.

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekers terug naar hun land van herkomst gaan, enerzijds gezien hun financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in Kosovo waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R. v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97 / 4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalt heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St., 1998,69);

De Raad van State besliste als volgt : "les circonstances exceptionnelles au sens de l' article 9 al. 3 de la loi du 16 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais sont celles qui empêchent. ou du moins rendent très difficile le retour de l' étranger dans son pays d' origine ou dans un

pays où il est autorisé au séjour pour y introduire sa demande d'autorisation de séjour auprès du poste diplomatique beige compétant »

- C.E. n° 888.434, 29 juin 2000, APM, 7 septembre 2000, p. 139 Sommaire

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat verzoekers als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer :

de veiligheid en integriteit van verzoekers ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit,

- verzoekers zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien zij geen familieleden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen, zij hun huis kwijt zijn en verder geen enkele bezittingen meer hebben, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoekers,

de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoekers, onderwijs dat zij in hun land van herkomst niet kunnen krijgen en ook nooit gehad hebben/ of zullen kunnen krijgen,

- de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoekers met de ganse gemeenschap:

- verzoekers hebben inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken ,

- algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande

integratie in- en een verbreking van de vele sociale/ affectieve/ emotionele banden met de gemeenschap ;

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekers terug naar hun land van herkomst gaan, enerzijds gezien hun financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in hun eigen land waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou

betekenen voor betrokkene : -

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd .. 9 april 1998 bepaalt heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St., 1998,69) .:

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval,

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat er in deze diverse redenen zij en wel buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een visum met toepassing van art. 9 §1 en 9 §2 bijzonder moeilijk maakt ;

2.2.

Verzoekers kunnen de aanvraag niet richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en. dit een schending zou zijn van art. 3 EVRM dat stelt dat de terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering;

2.3.

Indien verzoekers voor een formaliteit zouden dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet d.d. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis

te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een der de wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel op enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt ;
Dat het leven van een mens primeert op het vervullen, van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

2.4.

Dat verzoekers momenteel zelfs geen woning méer te hebben in hun land, en ze hebben aldaar ook geen familie ;

2.5

Ten overvloede wensen verzoekers nog te verwijzen naar het Kinderrechten waarin wordt gesteld dat kinderen die alleszins het recht hebben om in België te vertoeven en het is onaanvaardbaar om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen en te scheiden van hun kinderen enkel en alleen voor het vervullen van een formaliteit ;

Dat bovengenoemde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van Art 9 §3 van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van onderhavig verzoek in België rechtvaardigen ;

Dat verzoekers dan ook gerechtigd zijn de aanvraag in te dienen in België.

Aangezien DVZ deze principes niet heeft gevolgd is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd ;”

De overige middelen, die wegens samenhang samen worden beantwoord luiden:

“Tweede middel : het behoorlijk bestuur

Aangezien DVZ geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie en de mogelijkheid van verzoekers om de aanvraag te doen op grond van art. 9bis van op de Belgische bodem werd .he t principe van het behoorlijk bestuur geschonden ;

Derde middel : het zorgvuldigheidprincipe

DVZ heeft de gevolgen voor verzoekers om een aanvraag te doen in het thuisland voor regularisatie om humanitaire redenen niet naar behoren beoordeeld daar men geen rekening heeft gehouden met de ernstige consequenties voor verzoekers en hun kinderen om terug te gaan naar het thuisland uitsluitend voor het vervullen van een formaliteit .

Vierde middel : het evenredigheidsprincipe

Verder moet gesteld worden dat er geen evenredigheid bestaat tussen enerzijds de beslissing die werd genomen en de gevolgen van dergelijke beslissing voor verzoeker nl de illegaliteit

Vijfde middel : artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Doordat DVZ het verzoek onontvankelijk heeft verklaard, en wel ten onrechte, heeft men ook ten onrechte nagelaten het verzoek tot regularisatie om humanitaire redenen ten gronde te behandelen zodat me t-ar t. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekers, verder verzoekende partij genoemd, aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Terecht stelt de verzoekende partij dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar wel omstandigheden die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders dan in België in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag haalde de verzoekende partij volgende elementen aan als "buitengewone omstandigheid":

"(...)

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten (instructies dd. 18.07.2009 punt 1.2). Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De familie J. kwam op 26 maart 2007 in België aan alwaar zij de bevoegde diensten onmiddellijk asiel verzochten. De Heer G. J., vader van het gezin, is een etnisch Albanees uit Kosovo en vluchtte op 5 mei 1998 reeds naar Duitsland omwille van de oorlog. Op 4 april 2001 is de familie J. teruggekeerd naar Kosovo alwaar de familie J. onophoudelijk problemen ondervond.

Op 10 februari 2007 is een onbekende gewapende en gemaskerde man in de wagen van de Heer G. J. gesprongen en is dhr. G. J. gedwongen in de richting van het voetbalstadion te rijden alwaar nog 2 mannen in de wagen stapten. De voor de Heer G. J. volstrekt onbekende mannen verdachten hem ervan tijdens de oorlog te hebben samengewerkt met Servische politieagenten die destijds Albanezen zouden mishandeld hebben. Dhr. G. was niet meer vrij als persoon en leefde onder druk van de onbekenden die hem valselyk beschuldigden.

Op 24 maart 2007 verliet de Heer G. J. samen met zijn gezin zijn land van herkomst. Op 26 maart 2007 verzochten zij om asiel bij de Belgische autoriteiten.

Op datum van 11 april 2007 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel tot verlaten van het grondgebied door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waartegen onmiddellijk dringend beroep werd aangetekend bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen die op 3 juli 2007 evenwel voorgaande beslissing bevestigde. Partijen tekenden een beroep tot nietigverklaring aan tegen de beslissing dd. 3 juli 2007 dewelke besloten werd met een arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op datum van 1 oktober 2007 tot verwerping van het beroep. Dat de familie J. tevens te kampen heeft met ernstige medische problemen waarvoor zij een aanvraag regularisatie op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 indiende op datum van 7 september 2007 dewelke ontvankelijk verklaard werd op datum van 27 september 2007.

De familie J. werd vanaf 27 september 2007 in het bezit gesteld van een zogenaamde Oranje Kaart (Attest van immatriculatie) dat hun verblijf in België dekte tot aan de beslissing ten gronde van de Dienst vreemdelingenzaken ingevolge hun aanvraag medische regularisatie. Dat partijen ondertussen geruime tijd in België verblijven en niet hebben stilgezeten. Zowel mevrouw J. als dhr. J. hebben onmiddellijk het nodige gedaan cursussen Nederlands aan te vatten om hun inburgering te bevorderen en hebben een zeer grote vrienden -en kennissenkring in België opgebouwd over de jaren heen. Dhr. G. J. is perfect in de mogelijkheid in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien van zodra hij daartoe in de mogelijkheid wordt gesteld en zou een werkelijke meerwaarde kunnen bieden op de Belgische arbeidsmarkt. De kinderen van de familie J., resp. 2, 7, 11 en 13 jaar verblijven samen met hun ouders sedert 2007 in België, aldus ondertussen reeds 5 jaar. Het jongste kind is in België geboren. De kinderen van de familie J. gaan allen naar school alwaar zij goede resultaten behalen en door de school zowel als de omgeving van de familie J. geprezen worden voor hun beleefdheid, hun inzet, hun algemeen voorkomen en doorzettingsvermogen.

Op datum van 28 maart 2011 werd voor de familie J. een 'aanvraag regularisatie om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ingediend alsook werd een actualisatie op hun medische aanvraag - die op dat ogenblik nog steeds in fase van ontvankelijkheid zat - toegezonden aan Dienst vreemdelingenzaken. De familie J. heeft niet stilgezeten en diverse actualisaties, bijkomende documenten werden aan de Dienst vreemdelingenzaken toegezonden.

De familie J. blijft sedert september 2007 in België onder een - zij het tijdelijk - legaal statuut doch de ouders, G. en H.e, zijn omwille van het tijdelijk verblijf (nog) niet in de mogelijkheid geweest te werken aangezien dit in het kader van hun tijdelijk verblijf niet toegestaan is. De aanvraag humanitaire regularisatie, ingediend op datum van 28 maart 2011 en waarvan de familie op datum van 14 april 2011 een positief Attest van inontvangstname van de Stad Antwerpen mocht ontvangen, was onder meer gebaseerd op het criterium 1.2 van de nieuwe instructie van 19 juli 2009 dat stelt dat volgende vreemdelingen bij aanvraag een verblijf op grond van regularisatie in België zullen verkrijgen, te weten:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielpcedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) waarbij de procedure voor de Raad van State en/of de regularisatieprocedure volgend op een asielpcedure wordt meegerekend" Navraag omtrent de stand van deze procedure op 16 mei 2011, leerde de raadsman van verzoekers dat een dossier voor partijen wat betreft de humanitaire aanvraag werd aangemaakt doch nog geen beslissing genomen werd (ter kennis gebracht door Dienst vreemdelingenzaken op 8 juni 2011).

Op 15 juni 2011 werd opnieuw een actualisatie doorgestuurd naar Dienst vreemdelingenzaken inhoudende diverse stukken en documenten ter ondersteuning van de aanvraag verblijf om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Navraag omtrent de stand van deze procedure op 8 september 2011, leerde de raadsman van verzoekers dat er nog geen beslissing genomen werd (ter kennis gebracht door Dienst vreemdelingenzaken op 9 september 2011). Op 24 oktober 2011 zag de raadsman van verzoekers zich genooddacht zich te wenden tot de Federale Ombudsman, dhr. Guido SCHUERMANS, teneinde deze er op te wijzen dat de redelijke termijn voor behandeling van de medische regularisatieaanvraag zoals ingediend op 7 september 2007, incl. actualisatie daarvan op 21 januari en 28 maart 2011 na 4 jaar schromelijk overdreven is en bovendien de behandeling van de humanitaire regularisatieaanvraag op 28 maart 2011 ondanks de evidente toepassing van het nieuwe criterium uit de instructie van 19 juli 2009 onredelijk lang op zich laat wachten. Op 27 oktober 2011 mochten mijn verzoekers van Mijnheer de Federale Ombudsman vernemen dat onmiddellijk contact zou opgenomen worden met Dienst vreemdelingenzaken teneinde de stand van beide dossiers (zowel de aanvraag medische als de aanvraag humanitaire regularisatie) na te gaan.

Op 23 november 2011 werd aan de raadsman van verzoekers door Mijnheer de Federale Ombudsman ter kennis gebracht dat de aanvraag machtiging verblijf nog in onderzoek was nu de ambtenaar geneesheer diens medisch advies nog moest geven en er voor het eindejaar zou terugkomen worden op het dossier. Effectief ontvingen mijn verzoekers op 16 december 2011 bericht van Mijnheer de Federale Ombudsman dat deze in kennis werd gesteld dat er een beslissing werd genomen op 13 december 2011 door Dienst vreemdelingenzaken. Op 20 december 2011 dankte de raadsman van verzoekers Mijnheer de Federale Ombudsman vanzelfsprekend voor de geleverde inspanningen doch werd benadrukt niet alleen de stand van het dossier medische regularisatie en de actualisatie daarop na te gaan, dan wel tevens de stand van het dossier humanitaire regularisatie. Op dat schrijven bleef de raadsman van verzoekers tot op heden zonder antwoord. Op 2 februari 2012, dit is 4,5 jaar na de aanvraag medische regularisatie van verzoekers, worden zij ter kennis gebracht dat de aanvraag medische regularisatie dd. 13 december 2011 ongegrond verklaard wordt. Verzoekers zijn tot op heden niet in kennis gesteld van een beslissing omtrent de actualisatie van hun medische aanvraag en hun aanvraag humanitaire regularisatie dd. 28 maart 2011 in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009. Ondanks het gegeven dat de ouders JONUZI gedurende 5 jaar in België niet toegestaan werden te werken gelet op hun statuut doch wel legaal in België verbleven door het Attest van imatriculatie dat gold als tijdelijk verblijf dat telkens verlengd werd, wordt op heden door de beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken een familie met 4 kinderen in het illegale statuut gezet omwille van het gegeven dat Dienst vreemdelingenzaken zich tot op heden de moeite niet getroostte, ondanks herhaaldelijk verzoek hiertoe, de aanvraag humanitaire regularisatie van verzoekers tevens ten spoedigste dan wel samen met de medische regularisatieaanvraag en actualisatie in overweging te nemen. Op 20 februari 2012 werd andermaal een actualisatie verzonden op de humanitaire aanvraag dd. 28 maart 2011 in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009.

Op 22 februari 2012 diende de raadsman van verzoekers een beroep tot nietigverklaring en schorsing conform artikel 39 van de wet van 15 december 1980 in jegens de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag regularisatie op grond van medische redenen. Op 12 maart 2012 werden verzoekers in kennis gesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om medische redenen, zoals op 2 februari 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht werd ingetrokken. Op 20 april 2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest de afstand van geding vanwege verwerende partij vast, zaak gekend onder A.R. met nummer RvV 90 041. Ondertussen werd de raadsman van verzoekers op datum van 12 maart 2012 door verwerende partij in kennis gesteld dat er andermaal een beslissing werd genomen in het dossier medische regularisatie van verzoeker en zij daarvan eerstdaags in kennis gesteld zouden worden.

Op 19 april 2012 verkregen verzoekers vanwege de Stad Antwerpen de negatieve adviezen van de behandelend geneesheer inzake hun aanvraag medische regularisatie. De adviezen werden onverwijld aan verwerende partij alsook aan de Federale Ombudsman overgemaakt met verzoek te verduidelijken nu de eigenlijke beslissing van de regularisatie niet aan verzoekers ter kennis gebracht werd. Op 20 april 2012 repliceert de Federale Ombudsman verzoekers met de vraag hem op de hoogte te willen houden van de inhoud van de beslissing in de medische regularisatieaanvraag en stelt deze tevens

geruime tijd terug te hebben geïnformeerd bij gedaagde omtrent de stand van de humanitaire regularisatieaanvraag doch ook hij nog steeds wacht op hun antwoord.

Op 11 mei 2012 ziet de raadsman van verzoekers andermaal geen andere mogelijkheid dan de Federale Ombudsman om zijn tussenkomst te smeken teneinde gedaagde er op te wijzen een beslissing te nemen in de humanitaire regularisatieaanvraag van verzoekers. Op 4 juni 2012 worden verzoekers in kennis gesteld van de beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag van verzoekers met opgave aan de Stad Antwerpen tot intrekking van het voorlopig verblijfsrecht van verzoekers (Attest van Immatriculatie) over te gaan. Andermaal wordt één en ander overgemaakt aan de Federale Ombudsman met andermaal vriendelijk verzoek bij gedaagde aan te dringen op behandeling van tevens de humanitaire regularisatieaanvraag van verzoekers. Enige zorgvuldigheid van verwerende partij in het dossier van verzoekers is ver zoek, reden waarom verzoekers zich genoodzaakt zagen zich tot de Rechtbank van Eerste Aanleg -zetelend in kortgeding te wenden wegens schending van hun subjectieve rechten, welk een dagvaarding betekend werd op datum van 18 juni 2012 en welke inleidingszitting plaatsvindt op 21 juni 2012. Na intrekking van de vorige beslissing tot ongegrondheid, aan verzoekers ter kennis gebracht op 2 februari 2012, maakt verwerende partij immers eenzelfde beslissing met dien verstande dat verwerende partij in de tweede - huidige voorliggende bestreden - beslissing zich de moeite getroost heeft de zaak van verzoekers te beoordelen in het licht van het correcte land van herkomst, t.t.z Kosovo in plaats van het in de beslissing van 13 december 2011 vermeldde Servië. Verzoekers zijn tot op heden niet in kennis gesteld van een beslissing omtrent de actualisatie van hun medische aanvraag en hun aanvraag humanitaire regularisatie dd. 28 maart 2011 in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009. In de beslissing staat dan ook duidelijk vermeld dat: "We vermelden hierbij dat betrokkenen een openstaande aanvraag 9bis hebben lopen. Ten gepaste tijde zullen betrokkenen daaromtrent een beslissing ontvangen. " Ondanks het gegeven dat de ouders JONUZI gedurende 5 jaar in België niet toegestaan werden te werken gelet op hun statuut doch wel legaal in België verbleven door het Attest van Immatriculatie dat gold als tijdelijk verblijf dat telkens verlengd werd, wordt op heden door de beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken een familie met 4 kinderen in het illegale statuut gezet omwille van het gegeven dat Dienst vreemdelingenzaken zich tot op heden de moeite niet getroostte, ondanks herhaaldelijk verzoek hiertoe, de aanvraag humanitaire regularisatie van verzoekers tevens ten spoedigste dan wel samen met de medische regularisatieaanvraag en actualisatie in overweging te nemen. Dat verwerende partij bovendien geenszins de diverse actualisaties van verzoekers heeft beantwoord.

Op 28.03.2011 hebben mijn verzoekers een aanvraag tot regularisatie ingediend op basis van 9 bis Vreemdelingenwet. Op 07.09.2012 werd bij beslissing van de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, beslist tot onontvankelijkheid van de aanvraag.

Mijn cliënten voldoen aan de hoger gestelde criteria :

- Op 24 maart 2007 zijn zij naar België gekomen. waar zij op 26 maart 2007 aangekomen zijn.

Diezelfde dag hebben zij hier asiel aangevraagd.

De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 11 april 2007 dat de asielaanvraag onontvankelijk was (bijlage 26bis).

Daartegen tekenden mijn verzoekers een dringend beroep aan en bij beslissing dd. 3 juli 2007 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan mijn verzoekers het statuut van vluchteling geweigerd.

Op 3 juli 2007 dienden mijn verzoekers een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die het op 1 oktober 2007 verwierp.

Op 7 september 2007 dienden mijn verzoekers een regularisatieaanvraag in ex art. 9 ter Vreemdelingenwet, die op 27 september 2007 ontvankelijk werd verklaard en pas op 19.04.2012 ongegrond werd verklaard.

Tenslotte bestaat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare veiligheid en heeft hij in zijn asielpprocedure nooit fraude gepleegd of arglistigheden gebruikt.

In huidig verzoek tot verblijfsmachtiging wil ik dan ook als humanitair motief invoeren dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf op een uitstekende wijze reeds heeft geïntegreerd, Nederlands heeft aangeleerd en binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zal voorzien door arbeid.

Het was en is verzoeker volstrekt onmogelijk de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het spreekt voor zich dat ik mij i.v.m. dit dossier ter Uwer beschikking houd."

Samenvattend stelt de verzoekende partij in haar aanvraag dat zij een onredelijke lange asielpprocedure hebben doorlopen, dat zij een verblijfsaanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend voor 18 maart 2008, dat zij in België verblijven sedert 26 maart 2007. Zij geven hun vlucht- en asielprelaas en de daaropvolgende asielpprocedure weer. Zij wijzen op de gevolgde procedure ten gevolge van hun aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met een

ontvankelijkverklaring op 27 september 2007 die evenwel uiteindelijk resulteerde in een afwijzing wegens de ongegrondverklaring. Zij wijzen op diverse tussenkomsten van de federale ombudsman. Zij wijzen op verschillende elementen van inburgering, hun kinderen waarvan de jongste in België is geboren, en die op allerlei vlakken door de school en hun omgeving worden geprezen. In maart 2011 werd een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend en zorgt de verzoekende partij voor actualisatie van de aanvragen. Zij wijst op het tijdelijk legaal statuut dat de familie had. Zij wijzen erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet de moeite heeft getroost de aanvraag om humanitaire regularisatie samen met de medische regularisatieaanvraag en de actualisaties te beantwoorden. Zij wijzen op het gegeven dat er geen gevaar voor de openbare veiligheid bestaat, nooit fraude werd gepleegd en in staat zijn eigen inkomsten te verwerven en op hun uitstekende integratie. Verschillende stukken worden toegevoegd ter ondersteuning van de aangehaalde argumentatie.

Uit de geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geantwoord op al de aangehaalde elementen. Zo wijst de bestreden beslissing er terecht op dat de asielprocedure op een zestal maanden en vijf dagen werd afgesloten en de duur van de procedure voor de Raad van State niet in rekening wordt gebracht. Voorts wijst de bestreden beslissing dat er geen andere elementen dan deze aangehaald tijdens de asielprocedure worden kenbaar gemaakt. Wat de medische problematiek betreft wijst de bestreden beslissing naar de ongegrondverklaring van 12 april 2012 met kennisgeving op 4 juni 2012. Het in afwachting van de definitieve beslissing van ongegrondverklaring van deze aanvraag toegekend tijdelijk verblijf opent geen recht op machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voorts wordt aangaande het schoollopen van de kinderen gesteld: *“De kinderen van de familie J. gaan allen naar school waar zij goede resultaten behalen en zij worden zowel door de school als door hun omgeving geprezen voor hun beleefdheid, hun inzet, hun algemeen voorkomen en doorzettingsvermogen (zie rapporten, diploma derde kleuterklas, getuigschrift van basisonderwijs, verklaring directeur). Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.*

Het feit dat het jongste kind van betrokkenen geboren werd in België kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is onduidelijk waarom dit feit een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers in de weg zou staan.”

De bestreden beslissing wijst er op uitvoerige wijze terecht op dat de elementen die de inburgering betreffen (opleidingen, taalkennis, vriendenkring enz.) geen buitengewone omstandigheden zijn. Evenmin het gegeven dat zij geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid, nooit fraude werd gepleegd of arglisten werden gebruikt.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

Waar de verzoekende partij in het middel voorhoudt dat een terugkeer naar Kosovo niet mogelijk is gelet op de financiële toestand en de politieke problemen, wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat deze elementen niet zijn aangehaald in de aanvraag zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hierop niet te antwoorden. Hetzelfde geldt voor de grieven die voorhouden dat de veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zijn, dat zij bij terugkeer op een niet-menswaardige manier in volledige armoede zouden leven omdat er geen familieleden of bezittingen zijn in het herkomstland, en geen sociaal vangnet en dat de kinderen geen onderwijs kunnen krijgen. Bovendien wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat de verzoekende partij wist dat het verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan gelet op de verschillende afwijzingen van de gedane aanvragen.

De grieven die verzoekers aanhalen tonen niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aan, temeer en dit ten overvloede de terugkeer naar het herkomstland desgevallend slechts tijdelijk is en de verzoekende partij haar elementen kan aanhalen voor de beoordeling van de gegrondheidsfase eens zij haar aanvraag heeft ingediend in het buitenland. De bestreden beslissing houdt niet noodzakelijkerwijze

een verbreking in van de vele sociale, affectieve en emotionele banden die het gezin van de verzoekende partij al hier zouden hebben. De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen.

Waar verzoekers menen dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM zou schenden, tonen zij hun loutere bewering niet met het minste bewijs en met concrete elementen aan. Zij verwijzen evenmin naar rapporten ter ondersteuning van hun bewering. Dit onderdeel is onontvankelijk bij gebreke aan concrete elementen. Het louter poneren dat het leveren ernstig gevaar loopt volstaat geenszins om de schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 1 van het Folterverdrag.

Het ontbreken van een woonst of van familie in het herkomstland maakt geen schending uit van de aangevoerde bepalingen nu het verblijf in het herkomstland desgevallend slechts tijdelijk is.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de “kinderrechten” laat zij na een rechtsregel aan te duiden die zij als geschonden aanvoert, derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor de aanvoering van de grief in het tweede middel dat “het behoorlijk bestuur” is geschonden. Bij gebreke van aanduiding van welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is, is het onderdeel onontvankelijk.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikelen 62 en 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN